

In naam van alle Bollé Bollé-vrijwilligers van harte dank voor uw gewaardeerde steun.
Met genegen groeten vanwege het ganse team,

Marie-Jeanne Claes
Secretaris

Oger Vaes
Voorzitter

Beschikt u over een pc en e-mail, stuur dan uw adres aan info@bollebolle.be en wij sturen dan in de toekomst de "Nieuwsbrief" per mail. Met de gespaarde portkosten kan er weer een extra bed voor de slaapzalen gemaakt worden.

Wenst u in de toekomst geen mails meer te ontvangen, laat het ons weten op info@bollebolle.be

Meer informatie en foto's over onze activiteiten en de bijhorende projecten van pater Bolle, kan u zoals steeds terugvinden op www.bollebolle.be.

Bollé Bollé vzw

p/a salviaaan 29
3191 schiplaken
BE 0825.243.930
tel. +32 (0) 15 61 48 27
gsm +32 (0) 497 58 89 00
mail : info@bollebolle.be
<http://www.bollebolle.be>

NIEUWSBRIEF . 04

08 december 2010.

Beste Donateur en/of Bollé Bollé-sympathisant,

Het is alweer van 20 maart 2010 geleden dat wij u via onze "Nieuwsbrief 03" informeerden over de ontwikkelingen in het warme Igunga. Intussen is er heel veel gebeurd en werd er ook weer heel veel gebouwd. Hoog tijd dus voor een nieuw verhaal uit Tanzania. Onze kernleden, Bieke Thys en Antoon Verelst, verbleven vorige maand bij pater Albert om de bouwactiviteiten op te volgen maar ook om zelf de handen uit de mouwen te steken.

Hieronder doen ze hun verhaal; de tekst is van haar, de foto's van hem.

'Opstaan', zegt ze: 'pannenkoeken'. Ik zeg: 'gek, dat is toch geen ontbijt'. Met een liedje van Yevgueni in mijn achterhoofd, bak ik de laatste chapati. Uiteraard met de hulp van Maria en Sekunda, de nummer 1 en 2 van pater Bolle's keukenploeg, als mijn persoonlijke SOS-Piet-en want koken op een houtvuurtje vraagt toch wel enige vakkennis. 'Ooh, pancakes for breakfast', juicht father Max. Ook door pater Bolle, father Joseph en Antoon, collega kernlid en reisgenoot, worden de pannenkoeken warm onthaald. Het is de eerste ochtend van een verblijf van 4 weken bij mijn

-ondertussen- Tanzaniaanse familie. En ik heb er zin in.

Het wordt een drukke maand, want er is veel gepland. Computers afhalen, lopende projecten opvolgen, een pak administratie doen, de computerklassen afwerken, de Landrover-crew warm

onthalen bij aankomst, meubels maken en verven, de zusters bij staan bij het plaatselijke Kind & Gezin,... Het is maar een kleine greep uit ons takenpakket. Maar Afrika zou Afrika niet zijn als alles van een leien dakje zou lopen. Na meer dan 4 maanden staan de verschepte PC's immers nog steeds onder het toezicht van onze vrienden, de havendouaniers. "Ja, da's Afrika hé," zegt onze Vlaamse reus. Wij kunnen alleen maar hopen dat de container zo snel mogelijk

wordt vrijgegeven. Liefst met inhoud. Ook de leerkrachten worden al wat ongeduldig. "Ze komen toch, die computers?". De leerlingen hebben echter andere zorgen. De nationale examens komen er aan en er moet hard gestudeerd worden. Dankzij de elektriciteitswerken en verlichtingsarmaturen kunnen de leerlingen nu ook na zonsondergang nog studeren en worden de slaagkansen verhoogd. Wij hebben er goede hoop op.

Ook voor de meisjes van het laatste leerjaar zijn het spannende tijden. Het ingangsexamen voor het middelbaar onderwijs staat immers voor de deur. Letterlijk van heinde en verre komen onze toekomstige dochters om aan de examens Engels en wiskunde te mogen deelnemen. Helaas blijkt uit de resultaten dat het onderwijsniveau in de lagere scholen, verspreid over heel het Tanzaniaanse land, nogal verschilt met dat in de school van pater Bolle. Slechts 1/3de van de meisjes, die aan het examen deelnamen, was geslaagd. Onze school staat echter zeer hoog aangeschreven zodat de teller van het aantal geslaagden toch al op 240 stond. Opdat al deze meisjes ook effectief kunnen starten in januari wordt er volop gewerkt aan de bouw van de slaapzalen. De klassen zijn, op wat afwerkingsdetails na, al klaar om de leerlingen te ontvangen. Het is duidelijk dat de bouwploeg sinds ons vorige bezoek in februari 2010 niet stil heeft gezeten. Naast de bouw van 6 nieuwe klassenblokken, van de pc-klas en de bibliotheek hebben ze de refter verdubbeld en een nieuwe vleugel aan de slaapzalen gebreed. Alsof dat nog niet hard genoeg gewerkt is, werden er ook op de lagere school 3 klassen en een slaapzaal bijgebouwd en werd er op het terrein van de missiepost een kloostertje uit de grond gestampt. In de toekomst zullen enkele zusters immers de dagelijkse leiding van deze school overnemen. "Maar zonder woonst, uiteraard in de schaduw van de kerktoren, geen nonnen" liet moeder overste weten.

Hiermee zijn de bouwwerken echter nog lang niet voltooid. Na evaluatie van de uitslagen van de ingangsexamens heeft pater Bolle, in samenspraak met de leerkrachten, immers beslist om vanaf volgend jaar een overgangsjaar in te lassen. Niet geslaagde leerlingen krijgen zo de kans om hun achterstand in te halen en na een inhaaljaar opnieuw mee te doen aan het examen. Voor de niet geslaagde leerlingen van dit jaar wordt een stoomcursus van 2 maanden (van 15 november t.e.m. 15 januari) gelanceerd. Enkele uren na de bekendmaking zijn er al 2 meisjes ingeschreven. Maar extra leerlingen vraagt natuurlijk ook extra klassen en slaapzalen, extra meubels,... en extra financiële middelen. Pater Bolle hoopt hiervoor op de Voorzienigheid en wij hopen het met hem.

Omdat de boog niet altijd gespannen kan staan, laten we ons tijdens ons verblijf ook onderdompelen in het Tanzaniaanse leven. We leren van de Wataturu hoe je een koe moet kopen en van de Muzzelmannen hoe het arme dier te slachten (zo staat er voor alle leerlingen 2 keer per week vlees op het menu). We verkennen de lokale ziekenhuizen (helaas zowel als bezoeker maar ook als patiënt), aanvaarden de uitnodiging voor het jaarlijkse parochiefeest, zetten samen met de kookploeg een productie op poten om mango's te persen en dopen het -al zeg ik het zelf- overheerlijke sapje om tot Igunga-juice. We verwelkomen ook een mtaturu-jongetje dat pater Bolle onder zijn vleugels neemt en zo de kans krijgt om school te volgen en vieren pater Bolles 77e verjaardag met fruitsla en Elixir D'Anvers en Max' 80e verjaardag met verse vis en ice-cream ("This feels like Christmass," dixit het feestvarken).

Dé hoogdag van ons verblijf wordt echter 6 november. 'Tupo Singida', meldt mijn gsm. En inderdaad, anderhalf uur later verschijnt er aan de overkant van het voetbalveld een groene Landrover. Met het unieke bagagerek, de Belgische driekleur en de twee stralende gezichten van Francis en Bram achter de voorruit kan het niets anders dan 'onze' Landrover zijn. Na 15.000 kilometer over wegen en waterwegen, bijna wegen en vooral geen wegen, bereikt de crew na 62 dagen de eindbestemming. Welkom grote helden! Onder het ontvangstcomité is er echter één grote afwezige. Pater Bolle is tijdens de intrede immers volop bezig een koppel geliefden in de echt te verbinden, maar blijkt naar eigen zeggen toch even het noorden (of is het in Igunga het zuiderkruis?) kwijt te zijn wanneer de auto voor de open kerkdeur geparkeerd wordt. Auto en gezelschap worden met vers Igunga-juice, een opgelucht hart en zeer veel open armen warm ontvangen. Eindelijk krijgt Albert zijn eerste wagen die naam waardig. De Landrover bewijst al vanaf dag 1 zijn diensten: als goederen- en personentransport, als ambulance, als vrachtwagen voor onze computers,... en mag dat hopelijk nog vele jaren zo blijven doen. (voor het hele verhaal van deze unieke tocht van Bram en Francis, zie www.lettheworldchangeyou.be)

Met het einde van het 'Bollen voor Bolle'-project" eindigt helaas ook mijn verblijf. Kernlid Bram mag nog enkele maanden genieten van het leven in Igunga, maar voor Antoon, Francis en mezelf zit het er jammer genoeg weer op. Leerkrachten vragen wanneer ik terug kom. Dit jaar is het laatste studiejaar gestart en in september studeren de eerste leerlingen aan onze lagere school af. Omdat ik er heel graag bij ben op dat grote feest, weet ik al wat ik wens voor 2011; een reisje voor mezelf, voor Bram een fantastische tijd in Igunga, voor pater Bolle veel Voorzienigheid en voor jullie allemaal, lieve donateurs/sympathisanten, in naam van alle Bollé Bollé-ers en met de woorden van Dette, één van onze leden:

Elke dag van 2011
geef ik een stukje van mezelf
een handjevol begrip,
een toefje optimisme,
een glimlach
en een "dank je wel,
het was weer leuk!"
Een traan, een blik...
Het beste van mezelf
wil ik geven in 2011

Ps: Enkele dagen na de thuiskomst krijg ik een sms-je met een blijde boodschap: de computers zijn aangekomen. Helaas hebben de douaniers voor hun 'snelle werkingskosten' zichzelf een pakje uit onze container cadeau gedaan. En ik kan al raden wat pater Bolle daarop heeft gezegd: 'Jaja, ook dat is Afrika'.

Beste vrienden, wij hopen dat jullie genoten hebben van dit reisverhaal. U ziet dat onze pater zelfs op zijn 77ste niet stil zit. Dus kunnen en mogen wij dat ook niet! Wij blijven er ook in 2011 voor gaan, al was het maar om de Voorzienigheid een financieel handje toe te steken.